

Jozef Adamuščin: Mladí ľudia by mali mať svoje vzory!

ROZHOVOR

■ JOZEF ŠUSTER

Len niekoľko hodín po skončení Majstrovstiev sveta nemeckých ovčiakov WUSV, sme oslovili najúspešnejšieho slovenského reprezentanta na tomto podujatí, stálicu na kynologickom hviezdnom nebi, Jozefa Adamuščina zo Senice.

Pán Adamuščin, dovoľte nám najprv zablahoželať vám k vynikajúcemu výkonu na tohtoročných Majstrovstvách sveta nemeckých ovčiakov. Predviedli ste so svojím psom Ozzy Barnero skvelý výkon vo všetkých troch disciplínach a možno len máličko, trochu toho povestného športového šťastia, alebo presnejšie tri body, vás delili od bronzovej a štyri od striebornej medaily. Ako ste prežívali priebeh celého podujatia od chvíle prvej úspešnej disciplíny?

Ja som MS WUSV veľmi intenzívne vnímal ešte pred ich začiatkom. Veľmi ma motivoval neúspech na MS FCI v talianskom Turine, kde sme boli po vynikajúcej obrane diskvalifikovaní na

poslednej púšťacke. Ešte viac som pridal v tréningu, roznalozoval si vytykané nedostatky v jednotlivých disciplínach a snažil sa niečo vylepšiť.

Po nástupe na obranu ma na chvíľu zmrazilo už pri trefom zátarase. Za jeho nevybehnutie a následný povel navyše sme prišli o tri body. Napriek tomu Ozzy bojoval ďalej a výsledkom bolo pekných 95 bodov.

Na druhý deň nasledovala pre mňa najobávanejšia časť majstrovstiev - stopa. Moje obavy vzrástli, keď sa pri náššape objavil aj hlavný rozhodca majstrovstiev Dr. Wolfgang Tauber. Ale Ozzy išiel výborne. Menšie nedostatky boli pri pomalšom zaľahnutí prvého predmetu, bod sme stratili za prvý lom a niečo za posledný úsek, keď finskemu rozhodcovi zazvonil mobil a pes zodvihol hlavu. Výsledných 96 bodov ma nesmierne potešilo.

Poslušnosť, asi našu najsilnejšiu disciplínu, som si chcel vychutnať. Tie obrovské ovácie pri nástupe na ihrisko, hrobové ticho počas vykonávania jednotlivých cvikov a následný aplauz po ich dokončení, to bolo niečo úžasné. Veľmi za to všetkým ďakujem. Bohužiaľ, ako smolne sme začali obranu, tak smolne sme končili poslušnosť. Po zhodení metrovej prekážky sa rozplynuli naše nádeje na druhé miesto. Veľmi si cením, že Ozzy aj po neprijemnom

narazení zabojoval, a dokončil cvik. Horšie to bolo so mnou, keď som len s námahou potláčal emócie.

Aj tak je však vynikajúce nielen umiestenie, ale aj výkon, a pri troche športového šťastia to mohlo dopadnúť ešte lepšie. Verme však, že nie je všetkým dňom koniec. Ak by ste mali v krátkosti hodnotiť vášho psa Ozzyho Barnero, akú charakteristiku by ste použili?

Ozzy je veľmi vnímavý pes. Jeho najväčšou prednosťou sú plné a pevné zákusy, záujem o aport, vynikajúce čuchové vlastnosti a veľká žravosť. Ale hlavne je to obrovská vyrovnanosť výkonov. Veď z desiatich pretekov absolvovaných pred MS osem vyhral a dva razy bol druhý.

Je samozrejmé, že ste nemohli sledovať celé dianie na tohtoročných Majstrovstvách sveta, keď ste bol ich priamym účastníkom. Napriek tomu ste mali iste mnohých možností zhladať aspoň na niektorých disciplínach. Ktorá dvojica na vás najviac zapôsobilá?

Na obrane sa mi veľmi páčil výkon Betky Hinerovej a jej Póla. Jeho „kontrolák“, bol ozdobou šampionátu. Pekný výkon v obrane podal so svojím psom aj pán Kubant z Českej republiky. Obdržaných 91 bodov bolo pre mňa

nepochopiteľne málo. V poslušnosti to bol Eric vom Sportpark so psom od Jurgenom Zankom. No najväčším suverénom bol celkový víťaz pán Pierre Wahlstrom so psom Angsbakens Rosso zo Švédska, ktorí nie len podľa mňa mali byť majstrami už minulý rok.

Podľa vášho názoru, čo je potrebné zlepšiť možno v metodike, alebo v príprave, prípadne pri posudzovaní pretekov u nás, aby sme mohli mať reprezentačné družstvo, ktoré ešte výraznejšie zamieša karty konečného poradia vrcholových podujatí?

V prvom rade si musíme uvedomiť, že úspechom sú už čiastkové výsledky jednotlivcov. V našom malom štáte sa športovej kynológii venuje niekoľkonásobne menej ľudí ako napríklad v Nemecku. Podľa mňa je potrebné, aby sa ľudia, ktorí chcú robiť kynológiu vrcholovo, spájali do tímov, v ktorých si budú navzájom fančiť, a bez závidy pomáhali. Niečo podobné som pozoroval na tréningoch v Bel-

gicku a v Dánsku, kde ľudia nemali problém dvakrát do týždňa pricestovať na 150 km vzdialený cvičák. Videl som, ako šesťdesiatroční páni stáli v neustálom daždi, pokiaľ nedocvičila posledná dvojica. A hoci už bola polnoc, ďalšiu hodinku rozoberali tréning v klubovni pri káve.

Váš úspech je odbornou verejnosťou považovaný za hodnotnejší aj preto, že ste aj chovateľom Ozzyho, a v chovateľskej stanici Barnero sa narodilo viacero veľmi úspešných jedincov. Čo považujete pri chovateľskej práci za najdôležitejšie medzery?

S chovom som začal po svojom presťahovaní do Senice. Najprv som sa venoval exteriérovému chovu, kde som mal hneď v prvom vrhu sučku po rakúskom plemenníkovi, synovi legendárneho Urana, ktorá z troch absolvovaných výstav dve vyhrala, a na hlavnej špeciálke skončila vo svojej triede druhá. Aj v ďalších vrhoch som mal niekoľko víťazov tried.

Veľmi skoro som však pochopil, že venovať sa exteriérovému chovu s jednou sučkou by bolo pri mojich ambíciách utópiou. Preto som sa zameral na tzv. pracovný chov. Moje rozhodnutie ovplyvnili aj prvé väčšie úspechy na kvalifikačných pretekoch.

V chove sa snažím využívať takých plemenníkov, ktorí ma zaujali nie len svojím rodokmeňom, ale hlavne svojím výkonom, povahovými vlastnosťami a prípadným odchovom. Neváhal som ani zarisovať a využiť plemenníka, ktorý bol na Slovensku použitý prvýkrát. Či už to bol Ben z Ajbaku (Hagi Barnero), Ellute v. d. Mohnwiese (R-vrh Barnero), Hirohito Vikar (Ozzy Barnero), Query Jabina, či momentálne Sirius Patscherkoffel, ktorého som na krytie použil pred tromi týždňami. Hlavne sa však riadim heslom: "Nemôžif, ale chovaf..."

Napriek vášmu mladému veku sa nám zdá, ako keby ste boli súčasťou športovej kynológie na Slovensku. Spomeniete si na svoje kynologické začiatky?

